

מכתב לאדית

"לאדית,

אמנם עבר זמן מאז המסע, אבל את המשמעות לכך מקבלים לאט לאט. והזכרונות מתקבעים גם הם, לאט לאט. במסע האישי שלי היית מאוד משמעותית. ישר כשראיתי אותך, חייכת ושידרת כל כך הרבה חום ואהבה. כשהתיישבנו יחד, ישר סיפרת לי על עצמך ואני סיפרתי על עצמי. ממש הרגשתי כאילו אני יושבת ליד סבתא שלי, שכל הזמן מקשיבה לי, מחייכת אלי ומחבקת. הסיפור שלך והדרך שבה נפתחת ונחשפת בפני כל המשלחת עוררו השראה ואני בטוחה שהשארת חותם בכל אחד ואחד במסע, וגם בי.

אחד הדברים הכי חשובים בעייני הוא לא רק שהנער יבוא ויראה, אלא גם יסיק ויעביר את זה הלאה. בגלל זה את ואריה הייתם כל כך משמעותיים במסע ואני כל חבריי למשלחת אסירי תודה על כל שיצאתם איתנו ושיתפתם בסיפור האישי. בסוף המסע הבטחת לי שתבואי לערב סיכום המסע. אפילו אני זוכרת שאמרת שתבואי לישון אצל אריה ותבואו ביחד, וחיכיתי לזה כי סיכמנו שאני אראה לך את ההורים שלי. מאחר שהבנתי שאת לא מרגישה טוב ולכן לא הגעת, אני מאחלת לך רק בריאות וטוב.

אני רוצה להגיד ולהזכיר שאת לא רק אדם מדהים אלא אישיות בפני עצמה. נכנסת לליבי ואת חלק מאוד משמעותי מהמסע שלי, שילווה אותי תמיד.

בהמון אהבה והערכה,

סער הג'ינג'ית וחברי המשלחת, המסע לפולין עמקים תבור 2013."

בתמונה: המקום: דוקלה, פולין.

אדית במרכז (בכחול) יחד עם מארחנו בדוקלה, אריה, נוגה והמדריכים.